

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XXVII. Qualiter spiritualis homo cor suum retrahit a mundo.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

tuum carissimum Filium inveniam. Mater omnis castitatis, tibi defero omnem mei pœnam cordis. *Salve Regina.*

XXVII. QUALITER SPIRITUALIS HOMO COR SUUM RETRAHIT
A MUNDO.

QUANDO spiritualis homo cognatos, carissimosque sibi amicos ornato vestituque ad mundanam formam decoratos coram se intuetur, tunc armis Sancti Spiritus se instruat, ne sic cogitet: Et tu similiter facere potuisses. Ex hac enim cogitatione in ejus cor et sensus quasi tenebræ ascenderent, quasi non præpararentur ad Deum, ejusque animus ita labefieret ad sanctam orationem, ejusque anima tam a Deo aliena redderetur, ut tunc cognatos quos habet in mundo quam seipsum licet spiritualem pluris faceret. Si vero purus cum Deo stare velit, certamen ineat; tunc enim ejus obtenebratur conscientia, quæ est lampas Spiritus Sancti, quando lumine jam non fulget hujus Sancti Spiritus.

Ubi enim accensa fuerit lampas, hujus ornatus tunc perspicue agnoscitur. Sic de spiritali homine, cui in animo omnia frigent mundi ornamenta, modo pulchram et ardentem suam lampadem servet. Si vero mundo cor ejus se aperit, frangitur lampas, insufflantque avaritiæ aquilonares venti e regione cognatorum nostrorum sæcularium, quasi nobis multum querantur se nimis parum istius pulvisculi possidere, in quo tamen infeliciter detruduntur, et in peccatorum suorum undis suffocantur. Tunc exstinguitur lampas, mundique nox nobis supervenit. Tunc a meridie oritur ventus quidam, scilicet, mundi falsa voluptas, pulchra specie, sed multa redundans amaritudine; quod si in hac nobis complauerit, æternum tunc patimur damnum; a quo cavere studeamus, cum in hoc nullum sit peccatum tam parvum, quod nostræ non inferat animæ æternum damnum. Cur? Nunquam fuit tam secreto peccatum commissum, quod non melius fuisset omissum. Ideo constanter timendum nobis est, ne cum Deo simultatem geramus. Quod enim Deo dederimus, ab ipso iterum tollere sine nostro gravi damno non

possumus, nam quod suum erat illi vere dedimus. Piscis in aqua rubeo colore fulgidam magna perspicit aviditate prædam qua illum capere volunt; verum hamum non videt: sic mundi circa venenum, cujus latet damnum.

Tu vero si recte converti velis, aspice tuum sponsum, omnis mundi Dominum, quam pulchre vestitus adstet: pelle vestitus, cruore fulgidus, colore nigro, virgis variatus, columnæ astrictus, ubi pro tuo amore tam amara suscepit vulnera.

His in cor accessum concedas, quatenus mundi fallaciam vitare queas; quod si ultra progredi sancta cogitatione peroptes, attolle oculos, et in cruce pendentem considera, alto deputatum supplicio, ante omnium oculos sanguine profluentem. Cujus habitus cor tuum sibi devinciat: ejus imperiales oculi lacrymis suffusi, Cor dulce amore effluens; vocem vero auscultare, te Dei amorem bene docebit: necnon malleorum strepitum et ictum, qui illum manibus pedibusque cruci affigunt. Item recordare vulnus lanceæ quæ per latus ad intima cordis pertransiit; de quo tua omnia defleas peccata, atque sic Dei notitiam percipias. Nunc acutissimamquam in capite defert coronam considera; illam præ omnibus osculare, magnamque inde voluptatem frueri; hujus recordare qualiter pro tuo magno voluit amore mori. Sic nemo te decipiat, sic in ejus æterno regno regina esse poteris; hic pugna, hic vince cum lætitia omnem mundi amaritudinem.

XXVIII. DE PERICULO CUJUSDAM BELLI.

MIHI quam maxime enixe commendatum est ut pro necessitate quæ nunc in Saxonia et in Thuringia urget, orarem. Cui cum laude et magno desiderio intenderem, me tamen suscipere Dominus recusavit, inque severo permansit silentio, quod dies quatuordecim sustinere in amorosa patientia debui. Tunc dixi ad Dominum: Eia, dilecte Domine, quandonam aderit placita tibi hora in qua volueris et ego debuero pro hac necessitate deprecari? Et ostendit se mihi, dixitque Dominus: Qualis matutini multis coloribus jucunde fulgens aurora, tales sunt pauperculi qui varia neces-